

Marcel van Driel

Superhelden.nl 2

Voor mijn ouders, mijn allergrootste fans (en ik de bunne)

www.superhelden.nl
www.defonteinkinderboeken.nl

Achtste druk, 2018

© 2012 Marcel van Driel

Voor deze uitgave:

© 2012 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: Getty Images

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Grafische verzorging: Text & Image, Assen

Superhelden-logo: Villa Grafica

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3289 6 (e-book 978 90 261 3432 6)

NUR 283, 284

Superhelden.nl

Overall op de wereld spelen kinderen Superhelden.nl. Alleen de allerbeste spelers mogen door naar de geheime levels op het virtuele eiland Pala. Maar niemand weet dat het eiland echt bestaat. Niemand weet dat de allerbeste spelers worden ontvoerd en op Pala tegen hun wil worden opgeleid tot superspion.

Afgestudeerde spionnen heten Superhelden en worden op internationale missies gestuurd. Alleen de mysterieuze leider Mr. Oz weet wat het einddoel is.

Sinds haar vaders zelfmoord doet de dertienjarige Iris Goudhaan niets anders dan gamen. Haar favoriete game is Superhelden.nl, een online game waarvan haar broer Justin haar de link mailde. Wanneer zij het spel uitgespeeld heeft, worden Superhelden Alex en Fiber naar Nederland gestuurd om Iris te ontvoeren. Maar zelfs zij weten niet wat de plannen van Mr. Oz met Iris zijn.

Wanneer Iris op Pala arriveert, komt ze erachter dat zij niet de eerste Goudhaan op het eiland is. Haar broer Justin is er ook opgeleid tot Superheld, maar wist op spectaculaire wijze te ontsnappen. Iris spoort hem op in Texas, maar Justin weigert haar mee te nemen. Hij wil dat ze teruggaat naar Pala om te ontdekken wat de plannen van Mr. Oz zijn. Wel past

hij de chip in haar nek aan, zodat hij contact met haar kan opnemen wanneer hij dat wil.

Ondertussen gaan de trainingen op Pala gewoon door. De trainingen én de testen.

Colorado Springs, Colorado, USA

Dichter bij Schriever Air Force Base durfde Justin de bestelbus niet neer te zetten. Hij hoopte maar dat de apparatuur sterk genoeg was om het satelliet signaal op te pikken. Anders moest hij direct naast de luchtbasis parkeren en liep hij het risico om opgepakt te worden.

Drie dagen geleden was hij nog in Texas. Drie dagen geleden had hij voor het eerst in meer dan een jaar zijn zus Iris weer gezien. En slechts een paar uur later had hij haar – tegen haar zin – weer teruggestuurd naar Pala, terug naar Mr. Oz, terug in gevangenschap.

Had hij de juiste beslissing genomen?

Hij nam het landschap in zich op. Colorado leek wel een beetje op Nederland, mits je de juiste kant op keek. Lege weilanden lagen aan weerszijden van de tweebaansweg met boerderijen in de verte. Maar draaide je je om, dan was je toch echt in de Verenigde Staten, met bergen die opdoemden aan de horizon als mythische goden uit een grijs verleden. Het was niet voor niets dat het aangrenzende natuurpark de *Garden of the Gods* werd genoemd: de Tuin van de Goden.

Zelf voelde Justin zich verre van een god. Hij was moe en maakte zich zorgen. Wat was Mr. Oz van plan met de wereld? Hij wilde dat Iris daarachter ging komen, maar zou ze mee willen werken?

Zou ze hem überhaupt nog vertrouwen?

Justin zette de motor van de bus af en wachtte tot er geen verkeer was. Dat was het voordeel van dit vlakke land: je kon kijken tot aan de horizon. Het nadeel was dat de bus daardoor ook goed zichtbaar was.

Hij opende de deur en stapte uit. De zijkant van de zwarte bestelbus was versierd met bloemen en de tekst PIZZA POLICE. Het was een van de vele voertuigen die Mr. Oz verspreid had over de wereld, klaar om opgepikt te worden door een van zijn Superhelden.

Of door een ex-Superheld die uitgevonden had op welke website de locaties van de busjes vermeld stonden. Er eentje kapen was een peulenschil geweest voor iemand met zijn talenten. Tegen de tijd dat Mr. Oz de bestelwagen zou missen, waren hij en Olina allang weer verdwenen.

Justin liep naar de achterkant en klopte op de deur, twee keer zacht, één keer hard. Twee tellen later werd de bus van binnenuit geopend. Een slank, donker meisje maakte plaats en liet Justin binnen.

‘Zou je het heel erg vinden om voorin te gaan zitten, Olina?’ vroeg hij. ‘Voor het geval er iemand aankomt?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nerveus?’ vroeg ze.

‘Er gaat altijd iets mis,’ antwoordde hij, ‘je weet alleen nooit van tevoren wat.’

Olina sprong de bestelwagen uit en Justin keek haar na. Ze leek in veel opzichten op de Olina die hij een jaar geleden had aangetroffen in Maine. Maar schijn bedroog. Haar ogen hadden veel gezien, te veel voor een meisje van veertien dat eerder redelijk zorgeloos opgroeide op Hawaï. Het litteken in haar nek – waar ze met een mes de chip uit verwijderd had – sprak boekdelen.

Ze veranderde langzamerhand in een schoonheid. Het contrast tussen haar felblauwe ogen en haar huid met de kleur van pure chocolade maakte haar uniek, al was ze iets te klein voor de catwalk.

Maar we zijn niet in Colorado voor *America's Next Top Mo-*

del, corrigeerde Justin zichzelf. Hij sloot de deur achter haar en nam plaats in een fauteuil die op de stalen vloer gemonteerd zat.

Het leek binnen wel de controlekamer van de NASA. In plaats van pizza's bevatte de bus beeldschermen en computers. Een van de schermen stond aan. Justin trok een muis en toetsenbord naar zich toe en begon te typen. Hij logde in op het interne netwerk van de Air Base met een serie wachtwoorden die hij niet geacht werd te kennen. Eenmaal binnen maakte hij contact met de KH-14 GAMBIT.

De GAMBIT was een spionagesatelliet, de KH-14 een prototype dat officieel nog niet bestond. Hij werd bestuurd vanaf Schriever Air Force Base, een Amerikaanse vliegbasis die hier een paar kilometer vandaan lag. Met de apparatuur in de bus konden Justin en Olina de satelliet tijdelijk overnemen, zonder dat de Amerikanen het merkten.

Met dank aan Mr. Oz.

Nu maar hopen dat hij Iris – of beter gezegd haar chip – kon lokaliseren.

Hij richtte de zender-ontvanger van de satelliet op het werelddeel waar zich een tropisch eiland bevond, beter bekend als Pala.

Pala bestond voor de buitenwereld niet, maar Justin wist wel beter. Hij had er zelf bijna een jaar gevangengezeten, voordat hij op spectaculaire wijze was ontsnapt uit de klauwen van Mr. Oz. Het eiland was een kruising tussen een gevangenis en een trainingscentrum en bood onderdak aan honderden kinderen tussen de twaalf en achttien jaar. Allemaal hadden ze op www.Superhelden.nl de gelijknamige game uitgespeeld. Allemaal waren ze ergens heel erg goed in. De meesten waren tegen hun zin naar Pala gebracht, een enkeling kwam vrijwillig. Sommigen waren er al meer dan vier jaar en een aantal wilde er nooit meer weg.

Justin zette de camera aan die de Amerikanen in de satelliet gemonteerd hadden. Het was een geavanceerd toestel en kon

haarscherpe foto's maken van het oppervlak van de aarde. Hij klikte een paar keer met zijn muis en zoomde in op Pala.

Op de foto's van de KH-14 GAMBIT was geen van de kinderen te bekennen. Onder de wolkenpartijen, die delen van het land bedekten, doemden bergen op, bedekt met donkergroene bomen. Andere delen van het eiland bestonden uit water – riviertjes en meren – en woeste jungle. Als je niet beter zou weten, zou je denken dat het hier om een onbewoond eiland ging. En dat was precies hoe Mr. Oz het wilde hebben.

Alle kandidaten en Superhelden woonden namelijk onder de grond in een futuristisch complex dat honderden kamers en ruimtes kende. Toen Justin nog een van hen was, mocht hij één keer bovengronds komen. Dat was tijdens de laatste test, de test waar kandidaten Superhelden werden of definitief het veld moesten ruimen, de test waar zijn jongere zus Iris aan zou deelnemen. Hij moest haar zien te bereiken – en haar ervan zien te overtuigen om voor hem op onderzoek uit te gaan – voordat ze aan de laatste test begon.

Het uur van de waarheid. Zou hij haar met de satelliet kunnen vinden?

Justin haalde een schakelaar over en typte een code in. Een rood pulserend lichtje verscheen op het beeldscherm.

Yes!

Justin slaakte een zucht van opluchting en zocht naar de *ansibel*, het apparaatje waarmee hij via de satellietverbinding met haar kon praten. Shit, hij had het in de cabine van de bus laten liggen. Hij belde Olina met zijn mobiele telefoon.

‘Ja?’

‘Ik ben de ansibel vergeten,’ zei hij in het Engels, ‘ligt hij daar nog?’

Hij hoorde wat gerommel en toen: ‘Ja, zal ik hem komen brengen?’

‘Yes, please.’

‘Het is me gelukt!’ zei Justin toen Olina de bus binnenkwam.

Hij hield zijn hand op en Olina legde er een donker voor-

werp in dat nog het meest weg had van een doormidden gesneden zwarte bol. De buitenkant was glad en had een rode knop. Hij drukte de knop in en zag op het scherm hoe de ansibel via de GAMBIT contact probeerde te maken met de chip in Iris' nek. Hij telde af: drie, twee, een.

'Justin, je bent een eikel,' klonk de stem van zijn zus uit de speakers. Justin grinnikte en hield de ansibel voor zijn gezicht.

'Dat vind ik nou niet aardig van je,' sprak hij in het apparaat.

Het bleef een paar seconden stil. Daarna vroeg zijn zus: 'Waar ben je?'

'Ik ben nog steeds in Texas,' loog hij. Stel dat er iemand meeluisterde, dan hoefden ze zijn locatie niet te weten. 'Jij bent op Pala?'

Wat een domme vraag. Waar zou ze anders zijn?

Hij was nerveus. Een paar dagen geleden had hij haar verdoofd en gedwongen terug te keren naar het eiland. Zou ze nog wel met hem willen praten?

'Je zit in de chip?' vroeg ze verbaasd.

'Ik heb je chip aangepast. Maak je geen zorgen, alleen jij kunt mijn stem horen, niemand anders. Maar misschien is het wel handig als je fluistert. Straks denken ze nog dat je schizofreen bent.'

Olina kwam naast hem zitten en luisterde mee.

'Justin, klootzak!' klonk de stem van zijn zus uit de speakers. Ze was inderdaad gaan fluisteren, maar hij hoorde de woede doorklinken in haar stem. 'Waarom stuurde je me terug naar Pala? Waarom mocht ik niet met je mee?!'

'Omdat iemand Mr. Oz moet stoppen, Iris. En jij kunt dat, wij kunnen dat. Samen.' Hij probeerde overtuigend te klinken, maar hij was vooral geïrriteerd. Waarom deed ze nou niet gewoon wat hij zei?

'Maar wat nou als ik dat niet wil?'

Justin keek Olina wanhopig aan. Hij klikte de ansibel uit en zei: 'Ze luistert niet naar me!'

'Nee,' zei Olina, 'jij luistert niet naar haar. Wacht.' Ze ging

pal naast hem zitten en fluisterde in zijn oor: ‘Kan ze mij zo horen?’

‘Nee.’

‘Oké, herhaal precies wat ik zeg. Zeg haar: ik snap dat je boos bent. Ik snap het.’ Justin knikte en hield de ansibel weer voor zijn mond.

‘Ik snap dat je boos bent, zusje. Echt waar, ik snap het. Maar ik had geen keus.’

Olina gaf hem een stomp. ‘Exact wat ik zeg!’ fluisterde ze. Au! zei hij geluidloos.

‘Je hebt altijd een keus,’ mompelde zijn zus.

Olina gaf Justin een nieuwe instructie. Deze keer herhaalde hij letterlijk wat ze zei. Dit was waar Olina goed in was, ten slotte.

‘Misschien,’ zei hij kalm. ‘Maar ik moet weten wat Mr. Oz in zijn schild voert. En daarvoor heb ik iemand nodig op het eiland.’

Olina knikte goedkeurend.

Iris zweeg. ‘Ik luister,’ zei ze uiteindelijk.

‘Goed, dit is wat ik wil dat je doet,’ antwoordde hij en hij gaf haar een paar korte instructies. ‘Geef me een paar dagen,’ sloot hij af, ‘ik moet een en ander voorbereiden. Overmorgen om middernacht neem ik contact met je op.’

Iris gaf hem geen antwoord, maar kuchte een keer. Mooi, ze had het door. Hij nam afscheid van haar en zette de ansibel uit. Pas nadat hij de verbinding verbroken had, keek hij Olina weer aan.

‘We zijn *in business*,’ zei hij grijnzend.

‘*You’re welcome*,’ antwoordde ze in het zangerige Engels dat hij zo prachtig vond. ‘Wat gaan we nu doen?’

‘Dat zul je wel zien.’